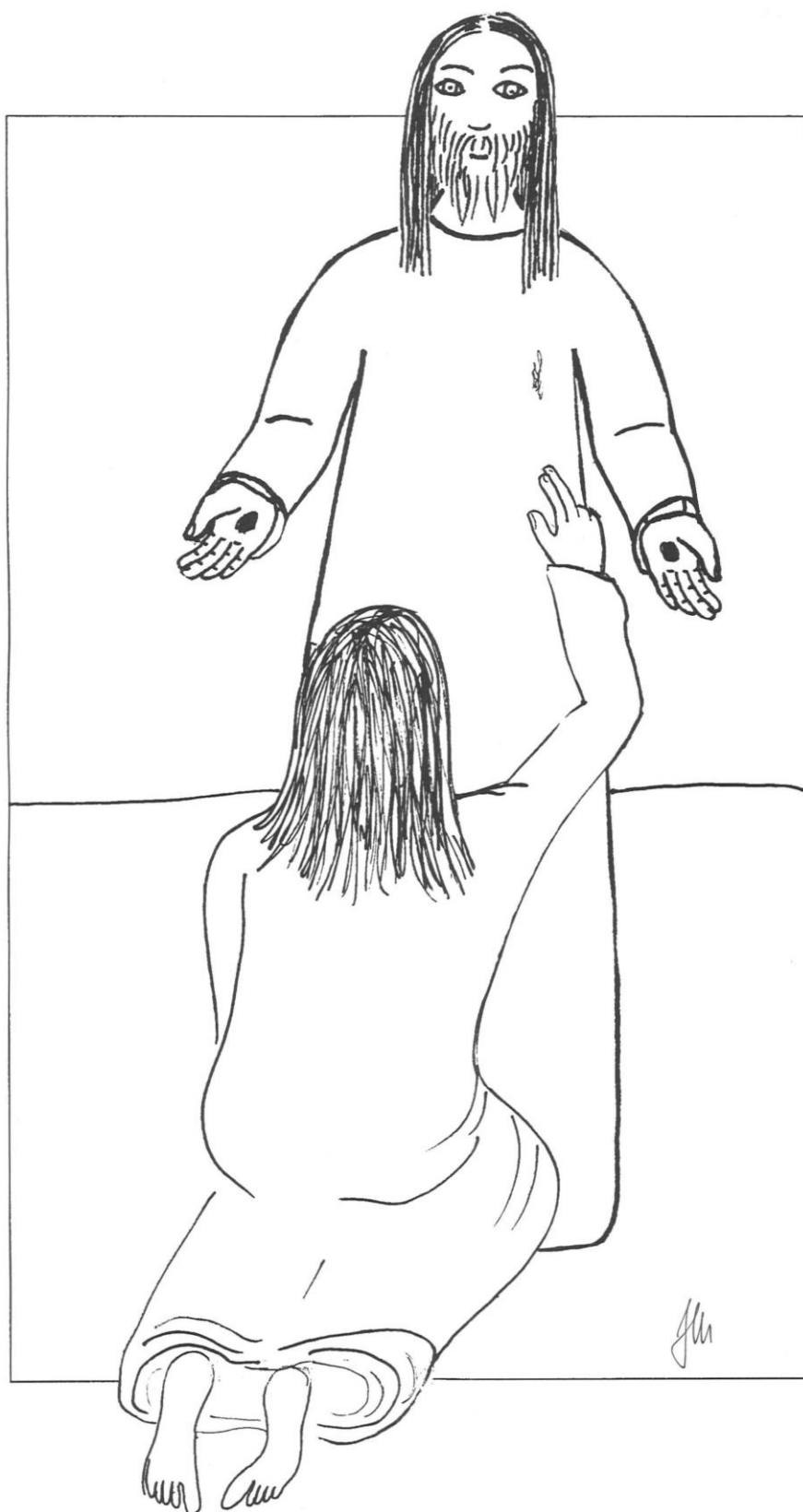

Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.

**Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a
vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.**

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ CYKLU C

Evangelium (Jan 20,19-31)

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložit svůj prst na místo hřebů a nevložit svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Prvního dne v týdnu, tj. v den Kristova vzkříšení, v den Páně, jsou učedníci shromážděni na jednom místě (podobně jako před letnicemi). Dveře jsou zavřeny ze strachu před židy: to je ten strach, který svazoval ty, kdo neměli odvahu přiznat se ke Kristu (Jan 7,13; 9,22; 12,42). A najednou nenadálá událost: Ježíš přichází (přes zavřené dveře) a postaví se (sloveso „stát“ je typické pro vítězný postoj Vzkříšeného).

Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Slova „pokoj vám“ označují skutečný dar pokoje, ne pouhé přání. Pak Ježíš ukazuje ruce a proboděný bok, z kterého vytryskly krev a voda symbolizující nový život: vzkříšený je ten, který byl ukřižovaný! Učedníci prožívají radost ze setkání s Pánem, podobně jako při jiných příležitostech (Lk 24,41).

„Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Ježíš pak znovu obnovuje dar pokoje, který má být dále zprostředkován skrze svěřenou službu smíření: odpustit – zadržet znamená plnost odpouštějící moci předané

učedníkům. Setkání se Vzkříšeným tedy není jen „kvůli osobnímu prospěchu“ apoštolů, ale také kvůli službě. Slovo „jako“ označuje kontinuitu mezi posláním Syna a jeho učedníků: Syn předává své poslání přijaté od Otce, které pokračuje v učednících. A toto poslání se nezakládá pouze na Kristových slovech, ale také na daru Ducha, který umožňuje účinnou službu. Kristus vdechne Ducha: i při stvoření prvního člověka, Adama, byl vdechnut duch života. Tímto novým vdechnutím tak vzniká nové stvoření (a to je v linii předchozí scény, kdy Kristus ukázal probodený bok, z kterého vyprýštil nový život symbolizovaný vodou a krví).

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Tomáš nevěří svědectví apoštolů: nevěří tak společenství první církve. Tomášův postoj je v kontrastu k meditativnímu postoji milovaného učedníka, jenž uvěřil díky prázdnému hrobu. Hlavním záměrem textu není ani tolik potvrdit, že Kristus žije, ale odhalit, kým Kristus je pro mě.

Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: **„Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“** Ježíš zná myšlenky i srdce člověka a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází, proto poskytuje Tomášovi znamení („pokud neuvidíte znamení, neuvěříte“, viz Jan 4,48).

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Tomáš se Krista nedotkl (o tom text nic neříká, navíc Kristus prohlásí: protože jsi mě uviděl, ne „dotkl“). Tomášovi tak stačilo vidět „znamení“. Vidět u Jana není v protikladu k víře, ale vede k ní (Jan 14,19-20). Toto znamení přivede Tomáše k vyznání víry a ke klanění. Jeho slova nejsou jen uznáním Ježíšova božství, ale uzavřením smlouvy: Tomáš přijímá Ježíše jako svého Boha a Pána.

Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili. Další generace věřících nejsou o nic ukráčeny ve srovnání s ním, protože i ony jsou blahoslaveny (tímto obratem se tedy prohlašuje, že tito věřící se nachází v novém stavu, požehnaném). Velmi příhodná se v tomto kontextu jeví slova z 1 Petr 1,8: „Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přece v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí“.

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu. Tento první závěr (druhý je Jan 21,24-25), vyjadřuje cíl Janova evangelia: uvěřit v Krista a mít v něm život. Označení Syn zdůrazňuje, že Kristus je shůry: přišel od Otce, v něm se ukazuje Otec. Titul Mesiáš spíše podtrhuje, že Kristus je očekávaný Spasitel. V tomto závěru stojí oba tituly vedle sebe, a tím se ukazuje kontinuita Božího plánu, spjatost starozákonního očekávání s novostí evangelia.

SHRNUTÍ

Evangelní perikopa obsahuje dvě zjevení Vzkříšeného: „prvního dne v týdnu“ jedenácti učedníkům bez Tomáše a týden nato Tomášovi spolu s ostatními učedníky. Na Tomášovi je nápadné, že nepřijímá zvěst ostatních apoštolů a klade si podmínky pro „uvěření“. Ježíš však zná myšlenky i srdce člověka a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Zkusme se teď zamyslet, za co všechno můžeme být vděční našim rodičům? Co všechno pro nás dělají? Podobně se pak můžeme zamyslet, za co všechno bychom mohli poděkovat Bohu... Je toho pravdu hodně, za co můžeme být Bohu vděční. Potom už není tak těžké věřit, že se i teď v našem životě projevuje Bůh. Tak i my, i když zrovna nevidíme Pána Ježíše svýma očima, můžeme uvěřit jeho lásce a péči o nás!

Starší:

My všichni jsme na tom podobně jako Tomáš, který nebyl při tom, když Ježíš poprvé přišel mezi své učedníky. My jsme také ve svém životě nepotkali fyzicky Ježíše zmrtvýchvstalého... Všimněme si ale 22. verše, kde Ježíš říká: „Přijměte Ducha svatého“! Duch svatý sice není vidět, ale jeho působení v nás je tak zřetelné, dotýká se nás tak jasně zevnitř, že pak můžeme i my říci spolu s Tomášem: „Pán můj a Bůh můj!“

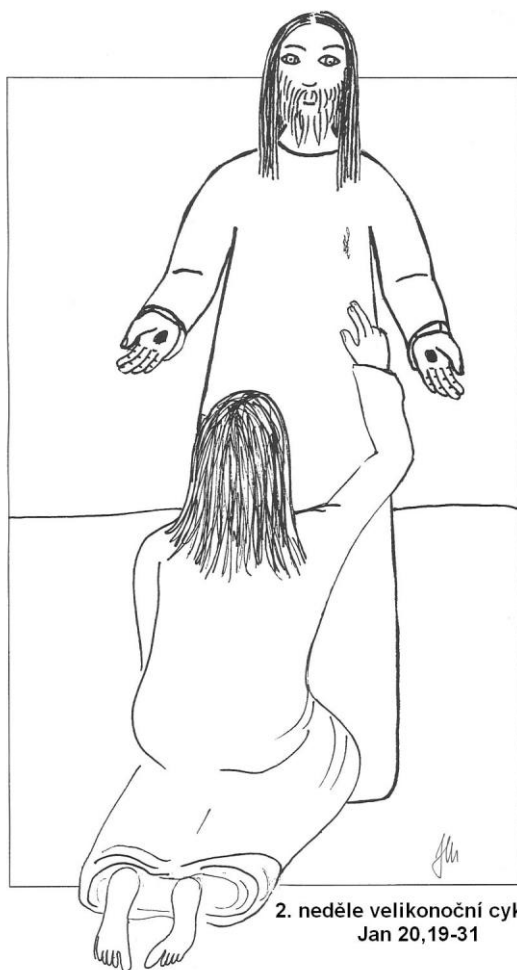
Zkusme si

Mladší / Starší

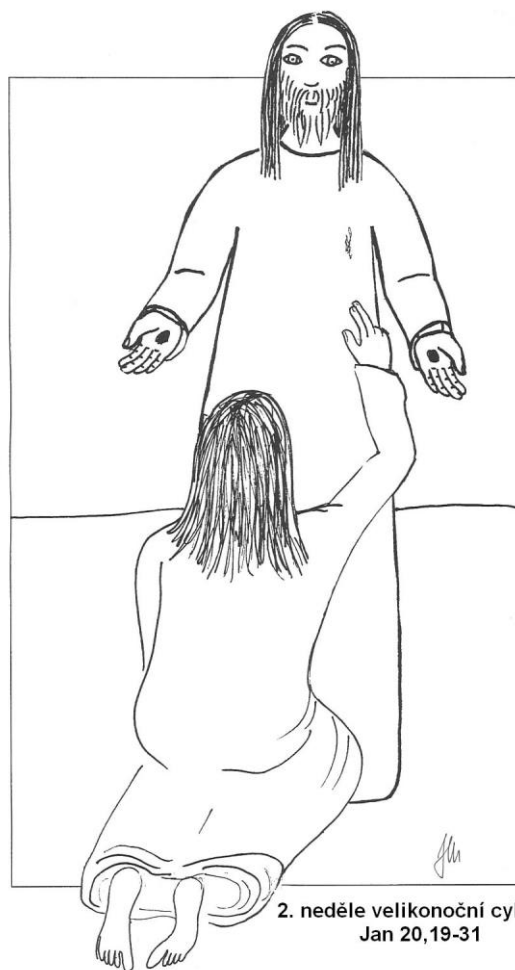
Není pro nás jednoduché poznat něco, na co si nemůžeme sáhnout. A i když se věcí dotkneme, někdy je nepoznáváme. K tomu je třeba odlišná schopnost...

- Zahrajte si poznávací „hmatovou“ hru. Vedoucí hry vloží do neprůhledného velkého sáčku asi 15 – 20 předmětů. Každý si jeden vezme, a než ho ze sáčku vytáhne, musí hádat, co drží v ruce. Jednotlivec si může zahrát sám se sebou – poznáte po hmatu věci, které máte naházené v tašce nebo v zásuvce?

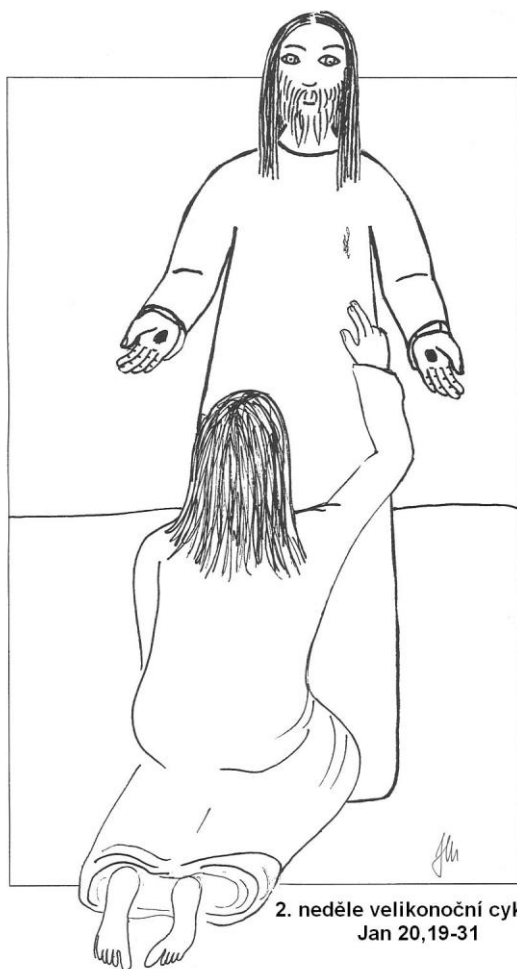

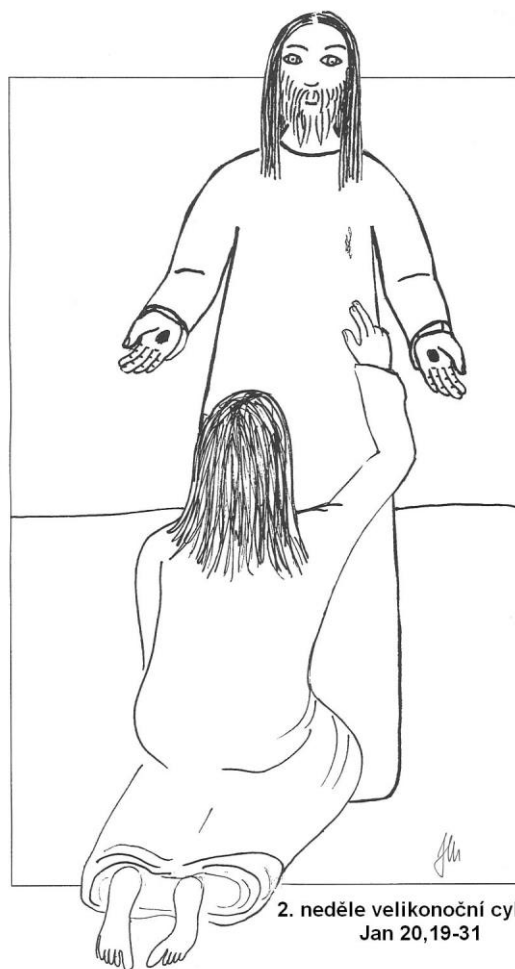
2. neděle velikonoční cyklu C
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu C
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu C
Jan 20,19-31

2. neděle velikonoční cyklu C
Jan 20,19-31